

Neobzeraj sa



**KARIN  
FOSSUM**



premedia





Karin Fossum

# Neobzeraj sa

premedia  
~

Z nórskeho originálu *Karin Fossum: Se deg ikke tilbake!*, preložila  
Zuzana Demjánová

Vydala Premedia Group, s. r. o., Bratislava 2014  
Grafická úprava textu Izabela Koska  
Obálka Martin Mistrík ([www.zelenaluka.sk](http://www.zelenaluka.sk))  
Jazyková redakcia Martin Grbjar

Prvé vydanie

Copyright © CAPPELEN DAMM AS, 1996  
Copyright © Karin Fossum, 1996  
All rights reserved  
Preklad © Zuzana Demjánová, 2014  
**ISBN 978-80-8159-064-1**

Napriek tomu, že jednotlivé názvy a mená sú zmenené, možno tamojší domáci rozpoznajú oblasť, v ktorej sa tento príbeh odohráva. Preto mi veľmi záleží na tom, aby som ich ubezpečila, že všetky postavy sú úplne vymyslené a nezakladajú sa na skutočných ľuďoch.

Valstad, február 1996, Karin Fossum



Ragnhild opatrne odchýlila dvere a vyzrela von. Cesta bola celkom prázdna a vietor, ktorý sa preháňal v noci pomedzi domy, konečne ustal. Obrátila sa a pospiatky prešla s kočíkom pre bábiku cez prah.

– Veď sme sa ešte ani nenajedli, – sťažovala sa Marthe.

Postrčila kočík zozadu, aby jej pomohla.

– Musím ísť domov. Dnes ideme nakupovať, – odvetila Ragnhild.

– Môžem potom prísť k tebe?

– Môžeš, ak sa ti bude chcieť. Keď sa vrátíme z obchodu.

Prešla na štrkovú cestičku a tlačila kočík do kopca smerom k bráne. Bolo to namáhavé, preto sa otočila a radšej ho za sebou ťahala.

– Maj sa, Ragnhild.

Dvere zaškripali a zavreli sa. Ragnhild sa trochu lopotila s bráničkou, no nemohla ju nechať len tak otvorenú. Ešte by utiekol Marthin pes. Ten ju pozorne sledoval spod záhradného stola. Keď si bola istá, že bránka je poriadne zavretá, prešla cez cestu ku garážam. Mohla sa vydať skratkou dole pomedzi domy, no uvedomila si, že s kočíkom by to bolo priťažké. Jeden zo susedov práve zatváral garáž. Usmial sa na ňu a trochu nemotorne si jednou rukou zapol kabát. Veľké čierne volvo veselo vrčalo.



– No teda, Ragnhild. Ty už si vonku? Ved' je veľmi zavčasu. A to aj Marthe vstala?

– Prespala som u nej, – vysvetlilo dievčatko. – Na matraci na podlahe.

– Aha.

Zamkol garáž a pozrel na hodiny, bolo 8.06. Krátko nato vyšiel s autom na cestu a zmizol.

Ragnhild sa zapierala do kočíka oboma rukami. Keď vyšla hore ulicou, musela zísť z pomerne strmého kopca a pritom ho riadne držať, aby sa jej nevyšmykol. Bábika Elise, ktorú nazvala podľa seba, pretože celým menom sa volala Ragnhild Elise, sa skĺzla do prednej časti kočíka. Nevyzeralo to dobre, nuž ho jednou rukou pustila, uložila Elise naspäť, prihladila jej prikrývku a pokračovala v ceste. Na nohách mala tenisky, jedna bola červená so zelenou šnúrkou a druhá zelená s červenou šnúrkou a boli rôznofarebné náročky. Oblečenú mala červenú teplákovú súpravu s levom Simbom vpredu a na nej zelenú bundu. Výnimočne jemné svetlé vlasy sa jej podarilo vyviazať do vrkoča. Na gumičke sa jej hompáľalo pestré plastové ovocie a uprostred neho vytŕčali vlásy ako malá neposlušná palma. Mala šesť a pol roka, no na svoj vek bola drobná. Až keď otvorila ústa, človek zistil, že už čoskoro z nej bude školáčka.

Na kopci nikoho nestretla, no keď sa priblížila ku križovatke, začula hukot motora. Preto zastala, odstúpila nabok a čakala, kým ošúchaná dodávka prejde cez retardér. Šofér spomalil ešte viac, keď si pred sebou všimol dievčatko v červenom. Ragnhild chcela prejsť cez cestu. Na druhej strane bol chodník a mama jej povedala, že má vždy chodiť po chodníku. Čakala, že dodávka zmizne za zákrutou, no ona namiesto toho zabrzdila. Šofér stiahol okienko.

– Môžeš prejsť prvá, počkám, – zakričal.

Trochu zaváhala, potom však vykročila. Musela sa opäť obrátiť, aby vytiahla kočík na chodník. Dodávka sa pohla o kúsok dopredu a potom znova zastala. Okno na strane spolujazdca bolo otvorené. Aké má čudné oči, pomyslela si, také

veľké a okrúhle. Mal ich posadené ďaleko od seba a vyzerali ako bledé kúsky tenkého ľadu. Malé ústa s plnými perami natiahnutými smerom k brade pripomínali dievčatku rybaciú papuľu. Uprene ju sledoval.

– Chceš prejsť s tým kočíkom hore cez Skiferbakken?

Prikývla. – Bývam na Granittveien.

– To bude strašne ťažké. Čo to tam máš?

– Elise, – odvetila a zodvihla prikrývku.

– Výborne, – povedal a naširoko sa usmial. Takto vyzerali jeho ústa krajšie.

Poškrabal sa na hlave. Vlasy mal rozstrapatené, vyrastali mu z hlavy v hustých chumáčoch ako listy z ananásu. Teraz vyzeral ešte horšie.

– Odveziem ťa hore ulicou, – navrhol jej. – Kočík by sme mohli uložiť dozadu, je tam miesto.

Ragnhild trochu premýšľala. Pozrela na dlhý a strmý kopec pred sebou. Zatiahol ručnú brzdu a obzrel sa dozadu do auta.

– Čaká na mňa mama, – povedala Ragnhild.

V hlave sa jej ozval výstražný signál, no nevšímala si ho.

– Prídeš rýchlejšie domov, ak ťa odveziem, – povedal.

To rozhodlo. Ragnhild bola praktická dievčinka. Podišla s kočíkom k zadnej časti auta a šofér vyskočil. Otvoril zadné dvere a jednou rukou ho vložil dnu. Potom naložil aj Ragnhild.

– Môžeš sedieť tu, vzadu, a držať kočík. Inak sa bude kĺzať hore-dole.

Sadol si znova za volant a uvoľnil brzdu.

– Chodíš týmto kopcom každý deň? – Pozrel sa na ňu v spätnom zrkadielku.

– Len keď idem od Marthe. Prespala som tam. – Vytiahla spod bábikinej prikrývky kvetinkovú tašku a otvorila ju. Skonštatovala, že všetky veci sú na mieste: nočná košeľa s obrázkom Naly, zubná kefka a kefa na vlasy. Dodávka sa prekotúľala cez ďalší retardér. Neustále ju sledoval v spätnom zrkadielku.

– Už si niekedy videl takúto zubnú kefku? – spýtala sa ho Ragnhild a zodvihla ju, aby ju videl. Detská zubná kefka mala plastové nôžky.

– Nie! – povedal nadšene. – Odkiaľ ju máš?

– Kúpil mi ju ocko. Ty takú nemáš?

– Budem si ju želať na Vianoce.

Konečne prešiel cez posledný retardér a preradil na dvojku. Prevodovka ostro zaškrípala. Dievčatko vzadu v aute pridržalo kočík. Aké chutné dievčatko, pomyslel si, a v tej červenej teplákovvej súprave vyzerá ako malá zrelá malina. Zapískal si akúsi melódiu a ako tam tak trónil za volantom vo veľkom aute s malým dievčatkom vzadu, cítil sa úžasne. Cítil sa skutočne úžasne.



Dedina ležala v údolí fjordu na úpäť hory ako hĺbočina v rieke, kde sa voda nikdy priveľmi nehýbe. A všetci predsa vedia, že voda je čerstvá len tam, kde rýchlo tečie. Dedina bola nevlastným dieťaťom tohto kraja a cesty, ktoré tam viedli, boli neopísateľne zlé. Raz za čas zastavil pri opustenej mliekarni autobus a odviezol ľudí do mesta. Dostať sa naspäť domov bolo ťažšie.

Hora mala sivý okrúhly vrchol, obyvatelia si ho takmer nevšimli, no turisti, ktorí prichádzali zďaleka, dychtili vyškriabať sa naň. Dôvodom boli nezvyčajné minerály a skutočne výnimočná tamojšia flóra. Keď nefúkal vietor, bolo od Kollenu počuť cinkanie zvončekov, takmer akoby tam strašilo. V skutočnosti to však boli spiežovce oviec, ktoré sa na kopci pásli. Okolité vrchy boli modré a presvitali cez hmlu ako jemné kúsky vlny zahalené nejasnými závoji hmly. Konrad Sejer hľadel do atlasu a sledoval prstom hlavnú cestu. Blížili sa ku kruhovému objazdu. Šoféroval policajný dôstojník Karl- sen, pozorne si všimol okolité polia a dal sa navigovať.

– Teraz musíš odbočiť doprava do Gneisveien, potom hore po Skiferbakken a doľava na Feltspatveien. Granittveien sa

tam zatáča doprava. Je to slepá ulička, – povedal Sejer zamyslene. – Číslo päť by mal byť tretí dom sprava.

Bol napätý. Mal dokonca ešte príkrejší hlas ako zvyčajne.

Karlsen manévroval auto do obytnej štvrte a cez retardéry. Ako na mnohých iných miestach, i tu sa prisťahovalci usadili v zhlukoch, udržiavali si odstup od miestnych. Okrem inštrukcií o smere sa muži takmer nerozprávali. Priblížili sa k domu, usilovali sa vnútorne obrniť a pomysleli si, že možno je dievčatko už doma. Možno už sedí mame na kolenách, prekvapené a zahanbené rozruchom, aký spôsobilo. Bola jedna hodina, čiže dieťa bolo nezvestné päť hodín. Dve by boli ešte v norme, päť bolo celkom iste priveľa. S každou pribúdajúcou minútou boli nepokojnejší, akoby mali uprostred hrudníka mŕtvy bod, cez ktorý odmietala prúdiť krv. Obaja mali deti: Karlsen osemročnú dcérku a Sejer štvorročného vnuka. Mlčali a pred očami sa im mihali obrazy, ktoré sa možno stanú skutočnosťou. Nad tým premýšľal Sejer, keď odbočili k číslu 5. Bol to prízemný biely dom s tmavomodrými okenicami, typický dom z katalógu, bez osobnosti, vyčakaný ako hračkársky domček, s ozdobnými rámami na oknách a vyrezávanými rímsami. Záhradka bola upravená. Popri dome sa tiahla veľká veranda s pekne tvarovaným zábradlím. Stáli takmer na vrchu hrebeňa a videli pod sebou celú dedinu. Malá dedinka vyzerala so svojimi záhradkami a poľami vôkol celkom pekne. Pri poštovej schránke bolo odstavené služobné auto.

Sejer vošiel ako prvý, dôkladne si utrel nohy o rohožku a keď vchádzal do obývačky, sklonil hlavu. V priebehu sekundy pochopili, ako sa veci majú. Stále bola nezvestná, panika sa dala priam nahmatať vo vzduchu. Na gauči sedela matka, rozložitá žena v károvanej sukni a vedľa nej policajtká, ktorá mala ruku položenú na jej ramene. Takmer cítil pach hrôzy v miestnosti. Matka vynaložila posledné zvyšky síl na to, aby prehĺtala slzy alebo možno dokonca i prenikavý výkrik zdesenia. Preto sa zadychčala pri najmenej námahe. Ako napríklad, keď vstala a podala mu ruku.

– Pani Albumová, povedal. – Vonku ju niekto hľadá, však-  
že?

– Áno, naši susedia. Majú so sebou aj psa.

Opäť klesla na pohovku.

– Musíme si pomáhať.

Posadil sa do kresla oproti nej a oprel sa o operadlo. Ne-  
spustil z nej oči.

– Vyšleme psovodov, ktorí budú po nej pátrať. Teraz mi  
musíte povedať o Ragnhild úplne všetko. Aká je, ako vyzerá  
a čo má oblečené.

Neodpovedala, len neustále prikyvovala. Ústa jej stuhli  
v akejsi grimase.

– Obvolali ste všetky miesta, kde by mohla byť?

– Nie je ich tak veľa, – zamrmlala. – Zavolala som všetkým.

– Máte príbuzných v dedine?

– Nie. Nie sme stadiaľto.

– Chodí Ragnhild do škôlky alebo predškolskej prípravky?

– Nie. Neušlo sa nám miesto ani v jednej.

– Má súrodencov?

– Máme len ju.

Usilovala sa nečujne nadýchnuť.

– Najprv mi povedzte niečo o jej oblečení, – povedal. –  
Buďte čo najpresnejšia.

– Červená tepláková súprava, zabľabotala, – s levom vpre-  
du. Zelená bunda s kapucňou. Jednu tenisku mala červenú  
a druhú zelenú. – Zajakávala sa, lámal sa jej hlas.

– A Ragnhild? Popíšte mi ju, prosím.

– Stodesať centimetrov. Osemnásť kíľ. Svetloplavé vlasy.  
Práve sme boli na preventívnej prehliadke u lekára.

Prešla k stene, kde viselo nad televízorom niekoľko foto-  
grafií. Na väčšine z nich bola Ragnhild, na jednej z nich bola  
pani Albumová v ľudovom kroji a bola medzi nimi i fotka  
s mužom v poľnej výstroji Domobrany, pravdepodobne išlo  
o jej manžela. Vybrala z nich jednu, na ktorej sa dievčatko  
usmievalo, a podala im ju. Ragnhild mala takmer biele vlasy,

matka havranie čierne. Ale otec bol plavovlasý. Spod čiapky mu vykúkalo zopár svetlých prameňov.

– Aké je Ragnhild dieťa?

– Dôverčivé, – zavzlykala matka. – S každým sa rozpráva. Zachvela sa, keď to vyslovila.

– Práve takéto deti sa vedia najlepšie popasovať so životom, – povedal rýchlo. – Fotku si musíme vziať so sebou.

– Viem.

– Povedzte mi, kam chodia deti z dediny, keď idú von? – spýtal sa jej, keď sa opäť usadil.

– K fjordu. Na pláž Prestegård alebo k Horgenovmu obchodu. Alebo na vrchol Kollenu. Niektorí sa potulujú okolo vodojemu alebo idú do lesa.

Vyzrel z okna na čierne borovice.

– Videl niekto Ragnhild, odkedy vyšla z domu?

– Marthin sused ju stretol pri garáži, keď odchádzal do práce. Viem to, pretože som telefonovala s jeho manželkou.

– A kde býva Marthe?

– Na Krystallen. Len niekoľko minút odtiaľto.

– Mala so sebou kočík pre bábiku?

– Áno. Rosa Brio.

– Ako sa volá ten sused? Ten, ktorý ju videl pri garáži?

– Walther, Walther Isaksen, – povedala začudovane.

– Kde by sme ho našli?

– Pracuje pre Dyno Industrier. Na personálnom oddelení.

Sejer vstal, prešiel k telefónu, zavolať na informácie, kde mu povedali telefónne číslo, vytočil ho a čakal.

– Potrebujem sa čo najrýchlejšie porozprávať s jedným z vašich zamestnancov. Volá sa Walther Isaksen.

Pani Albumová ho z gauča ustarostene sledovala, Karlsen študoval výhľad z okna: modré hrebene hôr, polia a bielu kostolnú vežu o kúsok ďalej.

– Konrad Sejer, polícia, – predstavil sa stručne. – Volám z Granittveien 5 a asi viete, prečo vám telefonujem.

– Ragnhild ešte stále neprišla domov?

– Áno. Ale dopyčul som sa, že ste videli, ako vychádza z Marthinho domu, je to pravda?

– Práve som zatváral garáž.

– Pozreli ste sa na hodinky?

– Bolo šesť minút po ôsmej, trochu som meškal.

– Ste si celkom istý, že bolo toľko hodín?

– Mám digitálky.

Sejer zmlkol, pokúšal sa spomenúť si na cestu, po ktorej prišli.

– Čiže ste ju videli o 8.06 pri garáži a potom ste šli rovno do práce?

– Áno.

– Dole po Gneisveien a potom na hlavnú cestu?

– Správne.

– Pravdepodobne ide väčšina ľudí v tom čase do mesta a premávka opačným smerom je len riedka, všakže? – poznal Sejer.

– Tak je. Dedina nie je na hlavnom ťahu. A nie sú tam ani žiadne pracovné príležitosti.

– No napriek tomu ste si všimli aj autá idúce v protismere, však? Nieкого, kto šiel do dediny.

Premýšľal. Sejer čakal. V izbe sa rozhostilo hrobové ticho.

– Áno, vlastne máte pravdu, keď som prechádzal rovinou tesne pred kruhovým objazdom, oproti mne šlo jedno auto. Bola to dodávka – aspoň myslím – taký škaredý ošúchaný voz. Šla veľmi opatrne a pomaly.

– Kto v nej sedel?

– Akýsi muž, – povedal váhavo. – Bol sám.



– Volám sa Raymond, – usmial sa.

Ragnhild naňho pozrela, v spätnom zrkadielku uvidela usmievajúcu sa tvár a Kollen zaliaty slnkom. – Pôjdeme sa trochu previezť?

– Čaká na mňa mama.  
Povedala to vážne ako dospelá.  
– Už si niekedy bola hore na Kollene?  
– Raz ma tam zaviedol ocko. Zobrali sme si so sebou aj jedlo.

– Dá sa tam vyjsť aj autom, – vysvetlil jej. – Zozadu. Pôjdeme?

– Chcem ísť domov, – povedala, teraz už trochu neisto.  
Zaradil nižšiu rýchlosť a zastal.

– Bude to len taký krátky výlet, – poprosil ju. Hlas sa mu zachvel.

Ragnhild sa videlo, že je smutný. A ona nebola zvyknutá odporovať želaniam dospelých. Vstala, prešla k sedadlu a naklonila sa dopredu.

– Len krátky výlet, – zopakovala. – Hore na kopec a hneď naspäť domov.

– Ako sa voláš? – spýtal sa.

– Ragnhild Elise.

Trochu sa zakolísal zo strany na stranu a odkašľal si.

– Ragnhild Elise. Nemôžeš predsa ísť do obchodu tak začas, – poučal ju. – Je len štvrt' na deväť. Obchody sú ešte zatvorené.

Neodpovedala. Namiesto toho zodvihla Elise z kočíka, posadila si ju na kolená a prihladila jej sukienku. Potom jej vybrala z úst cumlík. Bábika začala okamžite nariekať kovovým bábätkovským hlasom.

– Čo to je?

Zabrzdil a pozrel sa do zrkadielka.

– To je len Elise. Plače, keď jej vyberiem z úst cumlík.

– Nepáči sa mi to! Daj jej ho znova do úst!

Nepokojne sa pomrivil za volantom a auto sa zakolísalo.

– Ocko vie šoférovať lepšie ako ty, – vyhlásila Ragnhild.

– Musel som sa to naučiť sám, – povedal urazene. – Nik ma nechcel učiť.

– Prečo nie?



Neodpovedal, len pohodil hlavou. Dodávka vyšla na hlavnú cestu, a keď prešli na kruhový objazd, zaradil dvojku. Auto vydávalo škripavý zvuk.

– Tamto je Horgenov obchod, – poznamenala.

Stále neodpovedal. O desať minút neskôr zabočil doľava smerom k lesu na úpätí hory. Prešiel popri niekoľkých statkoch, červených stodolách a traktoroch, ktoré boli kde-tu odstavené. Nikoho nestretli. Cesta sa neustále zužovala a bola čoraz hrboľatejšia. Ragnhild už boleli ruky z toho, ako pridržala kočik, položila bábiku na podlahu a jednu nohu dala medzi kolesá a brzdy.

– Tu bývam, – povedal náhle a zastal.

– Spolu so svojou manželkou?

– Nie, s mojím otcom. On však leží v posteli.

– Prečo ešte nevstal?

– Musí celý deň ležať.

Zvedavo vyukkla z okna a uvidela čudný dom. Pôvodne to bola chata, ku ktorej niekto pristaval ďalšiu časť, a neskôr k nej prilepil ešte jednu miestnosť. Prístavby neboli farebne zladené. Naboku stála garáž z vlnitého plechu. Záhradka zarastala. Starý hrdzavý pluh už takmer celkom zhltna žihlava a púpava. Ale Ragnhild nezaujímal dom, zaujalo ju čosi iné.

– Králiky! – povedala omámene.

– Áno, chceš sa na ne pozrieť? – potešil sa.

Vyskočil z auta, otvoril zadné dvere a vyložil ju. Všimla si, ako zvláštne chodí, mal neprirodzene krátke a strašne krivé nohy a malé chodidlá. Široký nos a spodnú peru, ktorú mal trochu našpúlenú dopredu, mal posadené blízko seba. Pod nosom mu visela veľká, priesvitná kvapka. Ragnhild si pomyslela, že nie je až taký starý, hoci sa kolísal ako starec. Bolo to smiešne. Starecké telo a na ňom chlapčenská tvár. Preknísal sa ku králičím klietkam. Ragnhild zastala ako urieknutá.

– Môžem jedného podržať?

– Áno, vyber si, ktorého len chceš.

– Toho malého hnedého, – povedala unesene.

– To je Pâsan. Je zo všetkých najkrajší.

Otvoril klietku a vybral z nej malé zvieratko. Buclatý králik s ovisnutými ušami mal kožušinku vo farbe kávy s riadnou porciou smotany. Zahrabkal nohami vo vzduchu, no keď ho Ragnhild vzala na ruky, rýchlo sa upokojil. Na chvíľu celkom zmlkla. Cítila, ako jej v dlani bije malé srdiečko a opatrne ho pohladkala po uchu. Bolo mäkké ako kúsok flanelu. Čierny nos sa mu ligotal a bol vlhký. Raymond ju pozoroval. Mal tu dievčatko celkom pre seba a nik ich nevidel.



– Fotku aj s opisom pošleme do novín, – povedal Sejer. V noci pôjde do tlače, ak im nedáme vedieť inak.

Irene Albumová sa so vzlykaním zvalila na stôl. Ostatní si nemo skúmali ruky a potom sa pozreli na chvejúci sa chrbát. Policajtká mala v ruke pripravenú vreckovku. Karlsen trochu zaškrípala stoličkou a pozrel na hodiny.

– Bojí sa Ragnhild psov? chcel od nej vedieť Sejer.

– Prečo sa ma na to pýtate? vzlykla.

– Stalo sa nám, že sme hľadali deti s psodmi a ony sa ukryli, keď začuli naše vlčiaky.

– Nebojí sa.

– *Nebojí sa*, – ozývalo sa mu v hlave.

– Nepošťastilo sa vám skontaktovať sa s manželom?

– Je na cvičení v Narviku, – zašepkala. – Na akejsi plošine.

– Nemajú tam mobilný telefón?

– Sú mimo dosahu siete.

– Tí, ktorí ju hľadajú, čo sú to zač?

– Chlapci zo susedstva, čo sú cez deň doma. Jeden má so sebou telefón.

– Ako dlho ju už hľadajú?

Pozrela na nástenné hodiny. – Vyše dve hodiny.

Teraz sa jej už hlas netriasol, hovorila ako nadopovaná,

takmer apaticky, akoby vrela zo spánku. Opäť sa k nej naklonil a hovoril tak opatrne a zreteľne, ako sa len dalo.

– To, čoho sa obávate najviac, sa s najväčšou pravdepodobnosťou vôbec *nestalo*. Uvedomujete si to? Zvyčajne deti neprídu domov z banálnych príčin. V skutočnosti sa strácajú neustále, jednoducho preto, že sú to deti. Nemajú cit pre čas a sú nezodpovedné. Sú také neuveriteľne zvedavé, že nasledujú každý impulz, ktorý im skrsne v hlave. Tak to s deťmi prosťo je. Preto sa často zatúlajú. No spravidla sa objavia rovnako náhle, ako zmizli. Často nevedia ani poriadne vysvetliť, kde boli a čo robili. No väčšinou sú celkom v poriadku, – nadýchol sa.

– Áno, – povedala a zízala naňho. – Ale ona sa nikdy predtým nezatúlala!

– Rastie, je čoraz väčšia, – povedal presvedčivo. – Má viac odvahy.

Božemôj, pomyslel si zároveň, zdá sa, že mám odpoveď na všetko. Vstal a vytočil ďalšie číslo. Premohol sa a nepozrel znova na hodiny, pretože by to ostatným pripomenulo, že čas plynie, a to naozaj nepotrebovali. Dovolal sa službukonajúcemu dôstojníkovi, stručne mu zhrnul situáciu a požiadal ho, aby sa spojil s dobrovoľníckou záchranárskou organizáciou. Nadiktoval mu adresu na Granittveien a rýchlo im dievčatko opísal. Má na sebe červenú teplákovú súpravu, takmer biele vlasy a ružový kočík s bábikou. Spýtal sa, či nedostali nové hlásenie – nedostali. Opäť sa posadil.

– Vrela Ragnhild v poslednom čase o niekom, koho ste nepoznali?

– Nie.

– Mala pri sebe peniaze? Mohla sa vybrať do nejakého obchodu?

– Bývate v malej obci, – pokračoval. – Stalo sa niekedy, že bola vonku a niekto zo susedov ju odviezol na aute?

– Áno, to sa stáva. Tu na hrebeni je asi sto domov a ona pozná takmer všetkých. Vie, aké majú autá. Niekedy šli s Marthe

ku kostolu aj s kočíkmi a bábikami a domov ich odviezol ten či onen sused.

– Chodia tam z nejakého špeciálneho dôvodu?

– Je tam pochovaný chlapček, ktorého poznali. Niekedy mu nazbierajú kvietky a položia mu ich na hrob. Myslím, že sa im to vidí napínavé.

– Prehľadali ste kostol?

– O desiatej som zavolala Marthiným rodičom. Keď mi Marthe povedala, že odišla už o ôsmej, okamžite som nasadla do auta. Nechala som dvere otvorené, v prípade, že by sa vrátila a ja som ju ešte stále hľadala. Zašla som do kostola a dole k benzínovej pumpe, tam som vystúpila a všade som ju hľadala. Zašla som aj do autoservisu a späť na Meieriet a potom som šla ku škole, kde som hľadala na ihrisku pri preliezačkách. Ani škôlku som nevynechala. Tak veľmi tam chcela chodiť, ona...

Zase sa rozplakala. Kým nariekala, ostatní mlčali a čakali. Oči mala opuchnuté a zúfalo si žmolila prstami sukňu. Po chvíli prestala a opäť upadla do apatie. Bol to štít, cez ktorý sa nedostalo nič zlé, čo sa mohlo stať.

Zazvonil telefón. Akoby niekto náhle zapískal na zlovestnú vábničku. Strhla sa, že ho zodvihne, ale Sejer ju rukou zastavil. Zodvihol slúchadlo.

– Haló? Je tam Irene? – ozval sa akýsi mladík.

– Kto je tam?

– Thorbjørn Haugen. Hľadáme Ragnhild.

– Som od polície. Máte niečo nové?

– Prešli sme všetky domy na hrebeni. Každý jeden. Mnohí nie sú doma, to je jasné, ale na na Feltspatveien sme stretli jednu paniu. Akési veľké auto zacúvalo na jej pozemok a obracalo sa tam, býva na čísle jedna. Zdá sa jej, že to bola dodávka. V nej sedelo dievčatko v zelenej bunde a s bielymi vlasmi. Mala uviazaný vrkoč.

– Pokračuj.

– Otočili sa uprostred kopca a pokračovali smerom dole. Zmizli za zákrutou.